

Intervenció d'Anna Simó (ERC) en el debat de la proposició de llei de declaració d'independència

13.04-2011

Diputades, diputats, he de fer una prèvia molt breu, perquè no me'n puc estar, abans de començar la meva intervenció; és per a la senyora de Luna, en primer lloc.

No tingui por de la democràcia a les urnes, senyora de Luna. Jo crec que vostè té una llosa a sobre. Vostè s'hauria d'espolsar de sobre les romanalles del passat, les romanalles d'una carcúndia antidemocràtica i centralista que massa sovint utilitza una constitució espanyola, molts dels quals no vam votar perquè era massa oberta, com si fos un codi penal contra tots aquells demòcrates. No utilitzi tòpics legalistes, senyora de Luna, i tòpics falsos sobre una exclusió, que és impossible, de la Unió Europea. No utilitzi ni agiti fantasmes del mercat en un mercat sense fronteres, i de l'empobriment de Catalunya, quan l'empobriment és la dependència de l'Estat espanyol. No s'esqueixi els vestits, senyora de Luna, i escolti. I no tingui por ni imposi el silenci al no-debat.

I senyor Rivera, molt breument. Sentint-lo avui, tinc la sensació que vostè no s'ha mogut de l'any 79. I han passat moltes coses en els darrers trenta anys. I Esquerra és aquí i a la resta de cambres perquè així ho ha volgut la ciutadania, com vostès mateixos. Aquí, a Catalunya, sí que tothom pot escollir qui vol que estigui en les cambres, a diferència d'altres llocs de l'Estat, certament.

I un cop feta aquesta prèvia, parlem en positiu. **Ja comencem a tenir, des del restabliment d'aquest Parlament, una bona colla de fites en la història de l'independentisme parlamentari d'aquest país:** des de l'entrada del primer partit independentista al Parlament per normalitzar, per treure de posicions testimonials l'independentisme, per no haver-hi de tornar mai més, a aquestes posicions testimonials, per posar l'independentisme en el centre del debat polític i social, per ampliar-ne la base social, que és l'única manera d'assolir l'objectiu que vol l'independentisme, la majoria social. També fites que ha viscut aquest Parlament com les declaracions diverses i resolucions sobre el dret a l'autodeterminació i en suport a les consultes ciutadanes. O ara fa, encara no un any, la proposta de resolució que es va debatre a proposta d'Esquerra, el 16 de juliol de l'any passat, de l'any 2010, en què manifestàvem la voluntat d'aquest Parlament d'iniciar un procés democràtic per a la independència de Catalunya, per mitjà de la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació; voluntat que, finalment, vam quantificar en 21 «sí» sobre 135 diputats.

I avui tenim una nova fita històrica pel debat. I això ens satisfà. I, per tant, no li voldríem pas treure transcendència, com han volgut fer d'altres grups. I per això precisament **discrepem de la presentació d'esmenes a la totalitat i d'actituds passives de no prendre part, però deixar que prosperin les esmenes a la totalitat.** Perquè en aquest Parlament es debaten les iniciatives parlamentàries, s'escolten persones compareixents, s'esmenen i finalment es voten, si no hi ha una majoria que s'hi oposi.

I és per això que **el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana votarem en contra de les esmenes a la totalitat que s'han presentat. Perquè a Esquerra volem que es pugui fer aquest procés sense tallar el debat.** Perquè a Esquerra volem que aquest projecte de llei que fixa un seguit de procediments en diverses fases fins a la proclamació de la independència es faci. Que es faci,

perquè en la tramitació, a més a més del debat, puguem aportar també les nostres esmenes en conseqüència amb el full de ruta que ha fixat Esquerra Republicana, amb el full de ruta que hem traçat i la nostra praxi política. Esmenes al preàmbul i a l'articulat, que incorporin, en aquest procés que dibuixa la proposició de llei, l'impuls des del Parlament d'un plebiscit per l'autodeterminació de Catalunya. Perquè des del nostre concepte republicà de nació, el país es construeix des de la ciutadania, per obtenir la legitimitat de ser i de fer dia a dia. Per tant, **no concebem cap pas crucial per al país, i encara menys, doncs, el procés d'independència, sense urnes que li donin suport, sense la participació directa, no la representativa, de la ciutadania en la decisió.**

Aquest diumenge passat, 10 d'abril, va culminar a Barcelona i a altres municipis de Catalunya un procés de **consultes ciutadanes sobre la independència**, organitzades seriosament, amb poquíssims recursos i, en la majoria dels casos, al marge de les institucions, pel qual prop de 900.000 persones han decidit exercir el seu dret a expressar lliurement i voluntàriament a les urnes la necessitat d'un canvi d'estatus polític del país de què formen part. Els menysteniments, les displicències, les traves que s'han trobat pel camí i que encara avui sentíem del president del Govern de l'Estat i en aquest mateix plenari, ratifiquen quant de camí s'ha fet des d'aquella marginalitat quantitativa de fa més de vint-i-cinc anys, de l'independentisme. Una marginalitat envoltada de silencis, d'ignorància, d'invisibilitat per part de gairebé tothom.

Diumenge, a l'anàlisi posterior a la votació que es va fer a Barcelona, el president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió –grup que avui previsiblement s'abstindrà en la votació– va dir que els partits polítics anem dos passos endarrere de la societat; ben al contrari del que el senyor Mas afirmava fa uns mesos: que la societat catalana és la que no està madura per a un referèndum. I considerem que és una justificació molt feble. Que totes dues justificacions, a més a més de contradictòries, són febles, perquè **les transformacions socials, els avenços socials, es donen de la conjunció d'empènyer des de l'avantguarda dels partits polítics, per propiciar canvis històrics i els debats polítics en el si de la societat, des de l'activitat, com hem fet els independentistes en els últims trenta anys; no des de la passivitat del *laissez faire, laissez passer*.** I els canvis, per tant, no es produeixen sols ni s'han de fiar a la societat. I deia que és una conjunció, doncs, que es retroalimenta.

Però a mi em sabia greu que acabéssim aquest debat, avui, sense fruits, o almenys llavors plantades per al futur del país: el debat ja l'hem tingut, la proposició de llei no tira endavant i tots tan *panxos*. No ho vull, això, per a aquest procés.

L'intervinent en nom de Convergència i Unió, en aquell debat que ara els deia del 16 de juliol del 2010, l'honorable conseller Pelegrí, ens va dir que “els fulls de ruta els marquen els ciutadans i no les tàctiques d'algunes forces polítiques, que estan més per defensar els interessos de partit que no pas els de país”. I es referia a la proximitat de les eleccions al Parlament, entenc.

Doncs, bé, **ja tenen prop de 900.000 ciutadans que han dit què volen. Doncs, bé, Convergència i Unió va anar a les darreres eleccions amb un compromís per assolir el concert econòmic aquesta legislatura.** I és que com hem insistit de nou, avui, a les preguntes al president, l'asfíxia financera de Catalunya farà inviable el manteniment de l'estat del benestar i de la competitivitat de l'economia catalana si no s'assoleix el concert econòmic, que, li diguin com li vulguin dir, és recaptar, gestionar i liquidar tots –tots–, els impostos.

Per tant, sí que hi ha una majoria ampla d'aquest Parlament que estem pel concert econòmic. I no es tracta, com deia el senyor Mas –que lamento que no sigui aquí aquesta tarda–..., diguin-li el

nom que vulguin, si no els agrada «Pacte fiscal». **No es tracta d'una qüestió nominal, sinó que és una qüestió de contingut, sobre si tindrem o no tindrem concert, com el tindrem, i, si no el tenim, què farem. I el debat no és de posar-se la bena abans de la ferida, sobre que ara no toca parlar què farem si no ens donen el concert. Doncs, no senyors. L'obligació dels responsables polítics és mirar més enllà dels moments difícils i fixar horitzons, digues-li en qüestions sanitàries, digues-li en qüestions educatives, digues-li en qüestions del dret a decidir sense límits, o digues-li en el cas del concert econòmic.**

Per tant, **siguem capaços d'oferir a la ciutadania que ara ens escolta –a principis d'aquesta legislatura, no a finals i a les portes d'unes eleccions–, amb una ampla majoria d'aquest Parlament, un projecte clar, amb fites i calendaris –important, el calendari, perquè aquests quatre anys són decisius i no ho podem deixar per a més endavant–, amb compromisos de suma de voluntats dispersos en els temps i en els camins, però de suma de voluntats –li'n podríem dir màxim comú denominador fins al moment, però que tenen en comú no posar límits al dret a decidir. I sumem. I sumar vol dir superar les diferències que resten; això vol dir sumar.** Per tant, sortim del «teva», «meva», i anem de cara a barraca al «nosaltres» i treballem amb els interessos del país en el frontispici de la nostra acció.

Durant aquest 2011, consensuem aquí un model de finançament que ens permeti recaptar tots els impostos, gestionar-los, liquidar-los, tal com vam aprovar en una moció en aquest Ple. I posem-ho, després, a decisió de la ciutadania, el 2012, amb el suport de tots els agents socials i econòmics, perquè es ratifiqui el suport per anar-lo a negociar a Madrid amb un límit: any 2013. I tal com li va proposar al senyor Mas el senyor Puigercós el novembre de l'any passat, si el concert no fos possible, **si el seu compromís màxim per a aquesta legislatura, com ho ha tornat a reiterar aquest matí, no es pogués acomplir, doncs, que compleixi i precipiti la seva transició nacional cap al dret a decidir sense límits i convoqui un referèndum per a l'autodeterminació abans d'acabar aquesta legislatura.**

Ho saben, que no hi ha cap altre camí, perquè ens han anat tallant els altres camins empresos, el darrer, el de més autogovern en el marc de la Constitució espanyola. *Kaputt, c'est fini.*

I, si el camí de la suficiència financera ens el tanquen també, vostès saben que no en queda cap altre i **vostès saben que el procés cap a la independència no té retorn**, sigui per raons materials, sigui per raons econòmiques o sigui per raons com la meva, per la voluntat de ser. I el procés no serà fàcil ni simple, al contrari. I què? Tenim aquesta responsabilitat a les nostres espatlles.

900.000 persones han votat a les consultes, entre les quals diverses persones que, avui, són aquí; i, ara, ens interpel·len i diuen: **«I, després de les consultes, què?» Doncs, consultes vinculants i oficials en aquesta legislatura, la primera, sobre el model de concert econòmic acordat al Parlament, la segona, sobre l'autodeterminació de Catalunya.**

Que sigui la ciutadania que parli en resposta a una pregunta que els fem, més enllà de les eleccions cada quatre anys per triar governs. Ells diran si ara toca o no toca; no els posem els límits nosaltres, esperonem el debat i tirem endavant, perquè la ciutadania de Catalunya, senyors i senyores, no és menor d'edat. Moltes gràcies.